

indkommet undertegnet af Valgbestyrelsens Formand, netop den Mand, over hvem der klages, Gaardejer af Tanderup, Søren Hanssen Mahler. Han vedgaar i et og ålt Klagens Rigtighed, men søger at fortolke sig fra den. Jeg skal tillade mig at anføre enkelte Dele af hans Skrivelse, hvoraf det høje Ting vil kunne se, hvorledes han opfatter Sagen.

Han skriver: „jeg skal tillade mig i Anledning af denne Klage at erindre om, at dette, som Valglovens § 35 bestemmer, er, at Stillerne og Kandidaten skulle have Adgang til at besvare de Spørgsmaal, som de tilstedeværende maatte forelægge dem. Medens Valgbestyrelsens Formand saaledes er forpligtet til at lade Kandidater og Stillere svare paa de Spørgsmaal, der stilles, saa at der intet Ansvar paahviler ham, naar han blot giver dem Lov dertil, er det derimod en selvfølgelig Sag, at der paahviler Valgbestyrelsens Formand et Ansvar med Hensyn til hvilke Forespørgsler han tillader“. Senere siger han: „hvad nu det angaar, som forefaldt i denne Valgkreds, da var der forud for Valgbehandlingen gaaet en Bevægelse, som jeg ikke alene fandt skammelig (det fik at være), men som jeg fandt skadelig for mit Fædrelands Interesser. Da saa Møller Egede forlangte Ordet, og jeg havde nogen Grund til at formode, at nu skulde ogsaa Valgtribunen misbruges dertil, spurgte jeg ham, om det var angaaende Valget og Rigsdagsgerningen han vilde tale, og da jeg ikke fik noget tilfredsstillende Svar herpaa, gav jeg ham ikke Ordet. Jeg er af den Mening, at jeg ved her at træffe en Afgørelse udførte en Pligt, og at den Afgørelse jeg traf, var den rette“.

I Udvalget har der nu været Enstemmighed om, at den Afgørelse, den nævnte Formand traf, ikke blot er urigtig, men fuldstændig ulovlig, og det falder jo let i Øjnene, at naar den nævnte Formand vil fortolke Valgloven saaledes, at han som Leder af Valgbehandlingen har en Pligt til at lade Kandidaterne svare, men ikke har en Pligt til at lade Folk spørge, saa er det jo hvad man i gamle Dage kaldte med et mere muntret Begreb, som jeg af Hensyn til min egen Stand ikke skal omtale. Imidlertid er jo Klagens Rigtighed bevist ved Sigtedes egen Forklaring, og det fremgaar særlig deraf at Valgbestyrelsens Formand har nægtet Møller Egede Ordet, medens han har ladet andre Forespørgsler nyde Fremme. Dette er efter den enstemmige Anskuelse i Valgbrevsudvalget ulovligt, og Udvalget gør denne Indstilling:

„Folketinget opfordrer Indenrigsministeren til at drage Formanden for Valgbestyrelsen paa Samso, Gaardejer af Tanderup Søren Hanssen Mahler, til Ansvar for hans under Valgbehandlingen den 3die April 1901 udviste ulovlige Adfærd.“

Hermed have vi gjort vort, og naar det høje Ting har vedtaget denne Indstilling, staar det til den højtærede Indenrigsminister at finde Maade og Midler til at bringe denne Folketingets Beslutning i Virksomhed.

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Jeg kan naturligvis kun dele Udvalgets Opfattelse af, at Valgbestyrelsens Formands Adfærd i dette Tilfælde er ulovlig og i Strid med Valgloven af 7de Februar 1901 § 35. Valgbestyrelsens Formand kan slutte Forhandlingerne, naar han finder, at de trækkes i Langdrag, og det er paa Tide at komme til at stemme og kan derved faa Lejlighed ogsaa til at afskære Forespørgere Ordet. Men saa maa det selvfølgelig gælde for alle; fra det Øjeblik, han slutter, vil ingen mere kunne komme til at stille ny Forespørgsler. Endvidere følger det, skønt det ikke staar udtrykkelig nævnt i Valglovens § 35, af Sagens Natur, at den vedkommende Valgbestyrelsens Formand har nogen Ret i den Udtalelse, han bruger, at Formanden har et vist Ansvar, med Hensyn til hvilke Forespørgsler han tillader. Ganske i Overensstemmelse med de Regler, der i det hele gælde for en Forhandlingsleder, paahviler det naturligvis Valgbestyrelsens Formand at paase, at god Orden og Sømmelighed iagttages, og der kan altsaa tænkes det Tilfælde, hvor en Valgbestyrelsens Formand vil være fuldt berettiget til at afskære en Interpellant Ordet, naar han finder, at selve Forespørgslen eller dens Motivering strider mod god Orden og Sømmelighed. Men selvfølgelig er Valgbestyrelsens Formand ganske uberettiget til, som det er sket i dette Tilfælde, paa Forhaand at erklære, at Forespørgsler af en vis bestemt Art og sigtende til et bestemt Forhold ikke maa stilles, og at ingen maa faa Ordet for at stille saadanne Forespørgsler. Derom er der ingen Tvivl, og naar det høje Ting, hvad jeg ikke tvivler om, vedtager Udvalgets Indstilling, er det en Selvfølge, at jeg skal følge den heri til mig rettede Opfordring.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.